

Arrest

nr. 325 834 van 25 april 2025
in de zaken RvV X / IV en Rvv X / IV

Inzake: 1. X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 Verviers
2. ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 Herstal

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X (in zoverre het betrekking heeft op de verzoekende partij), die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
 - 1.1. Verzoeker die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, is samen met zijn ouders België binnengekomen als begeleide minderjarige in augustus 2021.

1.2. Op 12 augustus 2021 dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

1.3. Voor de internationale beschermingsverzoeken van zijn ouders nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') op 9 januari 2023 een beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

1.4. In zijn arrest nr. X van 18 december 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') het beroep ingesteld tegen de in punt 1.3. vermelde beslissingen.

1.5. Verzoeker diende op 27 mei 2024, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Verzoeker werd op 10 oktober 2024 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Tirgrinya machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.7. Op 13 december 2024 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige), waarvan kennis werd gegeven op 19 december 2024. Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Eritrese nationaliteit en u bent afkomstig uit Kassala (Soedan). Met de hulp van UNHCR kon u via relocatie in oktober 2019 samen met uw familie naar Italië verhuizen. In 2021 hebben uw ouders M. I., S. (O.V. [...]) en K. T., S. (O.V. [...]) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit verzoek werd op 09/01/2023 door het CGVS niet ontvankelijk verklaard (internationale bescherming in een andere E.U. lidstaat). Op 23/01/2023 dienden uw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 18/12/2023 werd verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 27/05/2024 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt u dat u tijdens corona diende thuis te blijven en niet meer naar school mocht gaan. De andere leerlingen konden dan via internet de lessen volgen maar u had hier geen toegang toe en kon deze lessen niet volgen. Het was dan ook moeilijk voor u eens u terug mocht naar school gaan om de taal te volgen. Voorts haalt u aan dat de Italiaanse autoriteiten u en de andere kinderen van uw ouders wilden scheiden, u weet niet waarom.

Bovendien dient u ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: uw geboorteakte en Belgische schoolattesten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U diende uw verzoek immers in als begeleide minderjarige.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaatgeneraal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek, waarvoor de beslissing nu definitief is.

U haalt in uw verzoek dezelfde elementen als uw ouders, nl. dat de Italiaanse autoriteiten dreigden dat ze u en de andere kinderen van uw ouders zouden afnemen, en dat jullie de mogelijkheden niet hadden om online schoollessen te volgen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten (uw geboorteakte en Belgische schoolattesten) bevatten informatie die niet wordt betwist maar de bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggestuurd naar Eritrea.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Verzoeker heeft twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 330 362 en ingediend op 2 januari 2025 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 332 218, in zoverre dit laatste gericht is tegen de ten aanzien van verzoeker genomen en thans bestreden beslissing, eveneens ingediend op 2 januari 2025. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekers. Ter terechtzitting wordt door verzoekers advocaat gepleit in zaak met nummer 330 362 en doet hij afstand van het verzoekschrift onder nummer 332 218.

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 330 362 en 332 218, in zoverre dit laatste gericht is tegen de ten aanzien van verzoeker genomen en thans bestreden beslissing, van rechtswege gevoegd.

2.2. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna ‘EVRM’); van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; van de artikelen 4, 13 en 15 van Richtlijn 2011/95/EU van 13.12.2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Richtlijn 2011/95”); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren (hierna ‘de wet van 29.07.1991’); van de artikelen 48 tot en met 48/7, 57/6, 57/6/2, 57/7 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de Vreemdelingenwet’); van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11.07.2003 tot vaststelling van de procedure voor het CGVS en van zijn werking en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de beginselen van redelijkheid en grondigheid, alsmede het beginsel van het gezag van gewijsde.

Verzoeker betoogt vooreerst dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie. Zij is gebaseerd op dezelfde gronden als de beslissing genomen ten aanzien van de ouders, met name dat er reeds een verzoek werd ingediend door de ouders en dat hierop definitief negatief was gereageerd. Verzoeker betoogt dat redelijkerwijze niet kon worden gesteld dat hij in Italië een soortgelijke bescherming als zijn ouders genoot en dat de commissaris-generaal bovendien geen dergelijke bewering doet. Indien dit het geval was en gezien de contacten van de commissaris-generaal met de Italiaanse autoriteiten en het UNHCR, zou het in elk geval mogelijk geweest zijn een document over te leggen waaruit blijkt dat de vluchtelingenstatus in Italië is verkregen. Hij wijst erop dat indien hij inderdaad in Italië als vluchteling was erkend, hij zeker rond dezelfde tijd als zijn moeder als zodanig zou zijn erkend. Er moet dus worden vastgesteld dat de commissaris-generaal artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Met betrekking tot de situatie van (vermoedelijke) begunstigden en aanvragers van internationale bescherming in Italië betoogt verzoeker dat is vastgesteld dat de veronderstelling van de commissaris-generaal dat hij naar Italië moet worden teruggestuurd indien zijn ouders de vluchtelingenstatus hebben en/of hij de vluchtelingenstatus heeft, onjuist is ten aanzien van hem. Verzoeker argumenteert dat indien de Raad de opmerking van het CGVS zou volgen, hij een gegronde vrees ter plaatse rechtvaardigt door zijn veronderstelde erkenning als vluchteling en het feit dat hij een jonge Arabische moslimman is. Er moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 waarin het Hof oordeelt dat een lidstaat niet verplicht is de in een andere EU lidstaat verleen de vluchtelingenstatus automatisch te erkennen maar een nieuw onderzoek mag voeren waarbij deze lidstaat rekening moet houden met de beslissing van de andere lidstaat en de factoren waarop die beslissing gebaseerd is. Verzoeker stelt dat de beslissing geenszins de bescherming beoordeelt die wordt geboden aan personen die in Italië zijn erkend. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming van een persoon die zogezegd als vluchteling in een ander land is erkend, is dergelijk gedrag van de commissaris-generaal als een normaal voorzichtige en zorgvuldige administratie te verwachten. Verzoeker verklaart ter ondersteuning van zijn verzoek dat hij het doelwit was van discriminerende behandeling op grond van racistische en/of xenofobe motieven met name op de school waar hij in Italië les volgde. Dit is volgens verzoeker een weerspiegeling van een steeds vijandigere omgeving voor personen die internationale bescherming zoeken en genieten in Italië, in het bijzonder voor Afrikanen. Verzoeker stelt dat het racistisch discours in Italië over het algemeen ongegeneerd is en dat dit de integratie van mensen des te meer beïnvloedt. Hij benadrukt dat hij geen plaatselijke banden heeft,

waardoor zijn situatie zou verslechteren indien uiteindelijk zou worden vastgesteld dat hij de vluchtelingenstatus heeft in Italië en dat de door hem aangehaalde feiten zich zouden herhalen. Verzoeker verwijst daarbij naar volgende internetlinks:

1 <https://www.infomigrants.net/fr/post/55983/survey-reveals-perceptions-of-racism-towards-africans-initially> 2 <https://www.infomigrants.net/en/post/51548/un-racism-experts-concerned-by-growing-hate-speech-in-italy> 3 <https://www.infomigrants.net/fr/post/57990/en-italie-laccueil-des-demandeurs-dasile-sous-fortepression> 4 Zien ook: <https://www.infomigrants.net/fr/post/61667/a-la-frontiere-francoitalienne-les-refoulements-demigrants-ont-repris-malgre-la-decision-du-conseil-detat>.

Verzoeker betoogt verder dat Italië inderdaad te maken heeft met een grote toestroom van migranten die als 'ongekend' wordt omschreven waardoor het land migranten niet in waardige omstandigheden kan opvangen en waardoor op 11 april 2023 de noodtoestand voor 6 maanden is afgekondigd. Verzoeker citeert daarbij het artikel Infomigrants, "*Italie : Lampedusa va porter sa capacité d'accueil à 1250 places*", 28.04.2023, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/48559/italie--lampedusa-va-porter-sacapacite-daccueil-a-1-250-places>. Voorts stelt verzoeker dat tot 2023 deze situatie ertoe geleid heeft dat de Nederlandse Raad van State de terugkeer van asielzoekers naar Italië heeft verboden vanwege het risico dat ze in een situatie van materiële mishandeling terechtkomen die in strijd is met de mensenrechten en citeert daarbij uit Infomigrants, "*Pays bas : la justice interdit les renvois de migrants en Italie*", 27.04.2023, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/48528/paysbas--la-justice-interdit-lesrenvois-de-migrants-en-italie>. Verzoeker dat bij gebrek aan bescherming in Italië het in elk geval passend is zijn situatie in verband met zijn land van herkomst te onderzoeken en op zijn minst de commissaris-generaal uit te nodigen een serieus individueel onderzoek te doen. Dit is des te meer het geval aangezien de situatie in dat land is blijven verslechteren sinds hij en zijn gezin er zijn vertrokken.

In een derde onderdeel zet verzoeker uiteen dat door een beslissing te nemen die uitsluitend gebaseerd is op de ontvankelijkheid van zijn vordering, de motivering ervan niet als relevant kan beschouwd worden aangezien zij in strijd is met het beginsel van het individuele onderzoek van zijn vordering. Het is daardoor niet mogelijk de beslissing te begrijpen, wat het doel is van de formele motiveringsplicht. Tenslotte is het de bestreden beslissing niet uitputtend wat zijn levensomstandigheden in Italië betreft voor het geval zou worden vastgesteld dat hij er internationale bescherming geniet, ondanks het ontbreken van enig officieel document waaruit dit blijkt. De motivering van de bestreden beslissing doet bijgevolg vragen rijzen over de relevante wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen. Hij wijst erop dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de administratie de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. Hij citeert in dit verband een arrest van de Raad van State van 31 maart 2001 en stelt dat *in casu* de vastgestelde beschikking ontoereikend is gemotiveerd, zodat hij niet kan begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing is gebaseerd.

Verzoeker vraagt in hoofddorde te worden erkend als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS om het risico te beoordelen dat hij loopt indien hij naar Italië wordt teruggestuurd.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Kopie van de beslissing;
2. Bestand met geïnventariseerde onderdelen;
3. Kopie van de aanwijzing van het bureau voor rechtshulp.

4. Nota 'Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure'

4.1. De commissaris-generaal legt een nota 'Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure' neer van 15 januari 2025 waarin zij wijst op door verzoeker in het kader van een procedure 'aanvraag 9bis' neergelegde reisdocumenten van verzoeker en zijn familieleden waaruit volgens de commissaris-generaal blijkt dat hierop uitdrukkelijk genoteerd staat dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft in Italië. De commissaris-generaal stelt verder dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoeker niet tegemoet komt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie, wat betreft de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië en verwijst in dit verband ook naar het arrest van de Raad aangaande de ouders van verzoeker. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen en volhardt in de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal voegt in bijlage volgende rapport: "*Country Report: Italy. Update 2023*", gepubliceerd door AIDA/ECRE van 10 juli 2024 (internetlink).

4.2. Verzoeker verzet zich in een brief van 3 februari 2025 tegen de behandeling van het beroep in een louter schriftelijke procedure vraagt te worden gehoord door de Raad.

5. Beoordeling

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

In casu dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in op 12 augustus 2021. Het is niet betwist dat dit beschermingsverzoek krachtens artikel 57/1 § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden vermoed mede namens verzoeker en zijn toen minderjarige broers en zussen te zijn ingediend. Verzoekers ouders hebben in het kader van deze procedure de mogelijkheid gehad om hun vrees namens verzoeker uiteen te zetten. Daarbij uitten verzoekers ouders de vrees dat in Italië hun kinderen van hen zouden afgenomen worden als zij geen werk zouden vinden. In het kader van voormelde procedure werd vastgesteld dat verzoekers ouders reeds internationale bescherming genieten in Italië en dat het vermoeden dat hun rechten als erkende vluchtelingen er gerespecteerd worden, niet werd weerlegd. De Raad bevestigde de analyse van de commissaris-generaal in zijn arrest van 18 december 2023 en verwierp het beroep ingesteld door verzoekers ouders.

Daarbij oordeelde de Raad met betrekking tot hun levensomstandigheden als vluchtelingen in Italië als volgt: *“De landeninformatie die wordt bijgebracht middels het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoekende partijen laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om de beschermingsverzoeken te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Verzoekende partijen slagen er in casu evenwel niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift de motieven in de bestreden beslissingen, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en te wijzen op algemene informatie, brengen verzoekende partijen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van hun beschermingsverzoeken. Waar verzoekende partijen herhalen dat zij in Italië niet langer in het huis konden blijven dat de hulporganisaties ter beschikking hadden gesteld doch verzoeker geen job kon vinden omdat hij geen Italiaans spreekt en bijgevolg geen kans maakte om een huis te huren, kan gewezen worden op volgende pertinente bevindingen in de bestreden beslissingen: “Wat betreft uw gebrekkige kennis van het Italiaans, gaf u aan dat jullie enkele maanden Italiaanse les kregen aan huis, dat was met een privé leraar en een tolk. Door de coronacrisis werden deze lessen stopgezet. U heeft nadien nog een maand les kunnen volgen in een school in Fermo, maar omdat er te weinig leerlingen waren, werden ook deze lessen stop gezet. U heeft verder niet gezocht naar een taalschool om les te kunnen volgen. U vroeg er wel naar bij uw sociaal assistenten, maar ze zeiden dat ze in hun planning geen taallessen hadden voorzien voor u. (npo MAN p. 12, 13) U gaf aan dat u in de zoektocht naar een job een keer met uw buurman naar een gebouw bent*

gegaan om een job te vragen. In ruil voor onderdak en eten mocht u er beginnen werken. Ze konden u geen loon uitbetalen omdat u geen diploma heeft en de taal niet machtig bent. Omdat uw familie er niet kon blijven, kon u dit voorstel niet aanvaarden. (npo MAN p. 10) U bent naar arbeidskantoren gegaan, maar u voldeed niet aan hun voorwaarden om ingeschreven te worden als werkzoekende. U heeft zelf uw CV uitgedeeld in restaurants, supermarkten en autocentra, maar u werd automatisch geweigerd wanneer men zag dat u geen Italiaans spreekt en geen diploma hebt. (npo MAN p. 11) U kan uw zoektocht naar werk niet staven met documenten. Doordat u niet voldoende Italiaans spreekt en bijgevolg niet aan een job geraakte, kon u ook geen huurhuis vinden. Het is in het algemeen in Italië bijna onmogelijk om te huren zonder een job te hebben, ook voor Italianen. (npo MAN p. 10) De sociaal assistenten zeiden dat het onmogelijk was om zonder job een huis te vinden voor acht personen. U bent één keer naar een immobiliënkantoor gestapt. (npo MAN p. 11) Voor de rest heeft u geen contact gezocht met hulporganisaties om een huis te zoeken. U mocht dat niet omdat u al geholpen werd door een organisatie. U mocht pas hulp vragen aan een andere organisatie, eens u niet meer op hulp kon rekenen van de eerste organisatie. (npo MAN p. 11) Bovenstaande moeilijkheden op het vlak van scholing, werkgelegenheid en het vinden van een woonplaats, zijn geenszins voldoende om aan te nemen dat u dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof.” Verzoekende partijen brengen geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete motieven kunnen ombuigen. Door te herhalen dat ze hebben geprobeerd de taalcursussen te hervatten, dat de dichtstbijzijnde cursus drie uur rijden was en dat zij geen internet hadden, weten verzoekende partijen niet te overtuigen, nu daarentegen uit de door hen toegevoegde notities van het persoonlijk onderhoud van hun meerderjarige dochter overigens blijkt dat zij wel aangaf gebruik te kunnen maken van het internet en de taal kon leren door lessen te volgen (verzoekschrift, stuk 3, NPO, p. 3-4) zodat niet kan ingezien worden waarom verzoekende partijen online dergelijke taalcursussen niet konden verderzetten. Daarnaast slagen verzoekende partijen er niet in afbreuk te doen aan verweerders terechte vaststellingen dat verzoeker slechts één keer naar een immobiliënkantoor zou zijn gestapt en geen contact heeft gezocht met hulporganisaties om een huis te zoeken. Dat zij zich niet tot een andere hulporganisatie konden wenden omdat ze reeds werden geholpen, wordt geenszins aangetoond, te meer volgens hun verklaringen er geregeld sociaal assistenten langskwamen om te vragen wanneer en naar waar ze zouden verhuizen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8) zodat niet kan blijken dat zij reeds door een hulporganisatie daadwerkelijk werden geholpen in hun zoektocht naar accommodatie, laat staan dat een cumul van bijstand van hulporganisaties in Italië verboden of onmogelijk zou zijn. Hoewel het niet onaannemelijk is dat de huurbazen loonstroken wilden zien en zij geen andere bron van inkomsten hadden, moet benadrukt worden dat in het verzoekschrift niet wordt betwist dat verzoeker zijn voorgehouden zoektocht naar werk geenszins kan staven met documenten en hij ook thans in gebreke blijft hiervan enig begin van bewijs bij te brengen. Evenmin toont verzoekster, die verklaarde in goede gezondheid te verkeren en in staat te zijn om te werken alsook de nodige zelfstandigheid toonde door zonder haar echtgenoot naar België te reizen, aan afdoende aanhoudende inspanningen te hebben geleverd om toegang te krijgen tot de Italiaanse arbeidsmarkt en te voorzien in een eigen inkomen (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3, 6-8; Verklaring DVZ van 17 januari 2022, p. 11). De Raad wijst er in dit verband op dat het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang moet worden bekeken in samenhang met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van een verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen, gelet op het voorgaande, niet, laat staan genoegzaam, blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partijen, te meer in acht genomen dat verzoekende partijen in Italië liefst één jaar en zes maanden onderdak aangeboden werden door een hulporganisatie die hen tevens opvolgden en dus over meer dan een redelijke termijn beschikten om de nodige concrete inspanningen te leveren (Vragenlijst verzoeker van 6 oktober 2021, vraag 5; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6). Hierbij kan er nog op gewezen worden dat op basis van verzoekers educatief en professioneel profiel kan worden vastgesteld dat verzoeker, die het secundair onderwijs heeft afgemaakt, twee certificaten voorlegde van een EHBO-opleiding en voordien werkzaam was in de bouw en in een snackbar als barman, over verschillende vaardigheden en kennis bezit die hij kan aanwenden om toegang te krijgen tot de Italiaanse arbeidsmarkt en te voorzien in een eigen inkomen (Verklaring DVZ van 6 oktober 2021, p. 6-7; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4; administratief dossier verzoeker, groene map met documenten, stuk 16). Er wordt beklemtoond dat verzoekende partijen gelet op voorgaande bevindingen in casu niet aantonen dat

zij niet zelf op afdoende wijze kunnen instaan voor hun inkomen en bijgevolg hun huisvesting. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Italië. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om de middelen die het recht en hun status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken. Verzoekende partijen tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift en in de aanvullende nota wordt verwezen getuigen van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Italië, blijven verzoekende partijen, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in hun geval aan te tonen dat hun levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.”

Met betrekking tot de vrees voor hun kinderen oordeelde de Raad als volgt:

Inzake de verklaringen van verzoekende partijen dat er werd gedreigd hun (vijf minderjarige) kinderen af te nemen, wordt gewezen op volgende overwegingen in de bestreden beslissingen: “U verklaarde dat de sociaal assistenten ermee dreigden uw kinderen af te nemen zodat een andere organisatie voor hen kon zorgen. Ze hebben dit meermaals mondeling aangegeven, maar hebben er nooit een document van gegeven. (npo MAN p. 14, 15) Uw advocaat haalde op het einde van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote aan dat dit weldegelijk gebeurt in Italië wanneer er sprake is van bepaalde sociale omstandigheden. (npo VROUW p. 10) U laat na deze bewering op eender welke manier te staven. Er kan niet gezien worden op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Italiaanse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kinderen zouden worden weggenomen, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Dit vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.” In het verzoekschrift wordt aangestipt dat de dreiging duidelijk was, zoals ook de volwassen dochter van verzoekende partijen heeft aangekaart tijdens haar onderhoud. De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoekende partijen nalaten concrete stavingselementen bij te brengen en hoe dan ook niet aantonen dat in geval de plaatsing van de kinderen daadwerkelijk aan de orde zou zijn, deze dan niet gewettigd zou zijn volgens de in Italië heersende bepalingen noch tonen zij aan dat zij dan desgevallend geen beroep kunnen doen op de beschikbare verzetsmogelijkheden of alternatieven.”

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de redenen waarom hij en zijn familie vertrokken uit Italië waar zij internationale bescherming genieten dat tijdens corona zij voor een week naar school gingen en dan thuis moesten blijven eens een student op school ziek werd en dat als zij thuis bleven de anderen lessen volgden via internet maar dat zij geen netwerk hadden. Verzoeker verklaart ook niet te weten of zijn ouders contact opnamen met de school over dit probleem. Hij verklaart verder dat als zij in Italië gebleven waren ze zouden gescheiden worden van hun ouders en dat dit de reden is waarom ze niet terug kunnen (NPO, p. 3, 4).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de vrees om gescheiden te worden van de ouders terecht gemotiveerd dat dit ook reeds door zijn ouders werd aangehaald in het kader van hun beschermingsverzoek. Hierover oordeelde de Raad, zoals reeds aangehaald, dat zij hun beweringen niet staven en ook niet aantonen dat in geval de plaatsing van de kinderen daadwerkelijk aan de orde zou zijn, deze dan niet gewettigd zou zijn volgens de Italiaanse wetgeving en evenmin dat zij hiertegen geen beroep zouden kunnen aantekenen. Verzoeker betwist niet dat de vrees om gescheiden te worden van de ouders geen eigen feit is dat een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming kan rechtvaardigen.

Verzoekers ouders verwezen ook reeds naar de moeilijkheden om online les te volgen. Voor zover zij niet verwezen naar de moeilijkheden voor verzoeker zelf om in de middelbare school online les te volgen tijdens de corona epidemie, kan dit niet worden beschouwd als een eigen feit dat een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen. De moeilijkheden die verzoeker ondervond waren immers van tijdelijke aard als gevolg van een pandemie. In zijn arrest van 18 december 2023 wees de Raad er reeds op dat de gevolgen en beperkingen die de pandemie in een gegeven land teweeg kan brengen op het vlak van de dagdagelijkse levensomstandigheden of toegang tot (basis)voorzieningen evenals de maatregelen die de daar aanwezige autoriteiten en overheden in dit verband op soevereine wijze kunnen nemen om deze gezondheidscrisis aan te pakken in wezen een welbepaald doel – het aanpakken van de crisis op het eigen grondgebied – dienen. Daarbij is het overigens duidelijk dat dergelijke situatie niet alleen maar talloze landen heeft getroffen en dat niet alleen begunstigen van internationale bescherming maar eenieder, zonder onderscheid erdoor getroffen werd. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen ook dat verzoekers ouders blijkbaar geen enkele poging ondernamen om hiervoor een oplossing te zoeken. Hoe dan ook is heden geen sprake meer van beperkende corona

maatregelen, zodat de eraan gerelateerde beperkingen en daaruit voortvloeiende problemen zich actueel niet meer stellen.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de individuele situatie van verzoeker en dat redelijkerwijze niet kon gesteld worden dat hij in Italië een soortgelijke bescherming als zijn ouders genoot. Zoals terecht aangestipt in de nota van de commissaris-generaal blijkt uit de documenten toegevoegd aan de aanvraag 9bis door de ouders dat niet alleen de ouders maar ook elk van de minderjarige kinderen, waaronder verzoeker de vluchtelingenstatus hebben gekregen (Aanvraag 9bis, kopie travel document Repubblica Italiana verzoeker, vermelding *“Titolare di status di rifugiato”*, vrij vertaald in de verweernota als *“Houder van de vluchtelingenstatus”*, vertaling die niet betwist wordt). In zijn arrest van 18 december 2023 oordeelde de Raad reeds als volgt: *“Met betrekking tot de door verzoekende partijen neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overwogen: “De door jullie voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven. De Italiaanse verblijfsdocumenten tonen aan dat u en uw gezin aldaar de vluchtelingenstatus hebben. Het document in verband met huisvesting toont aan dat u voor een bepaalde periode kon verblijven in een huis dat u ter beschikking werd gesteld door een hulporganisatie. De vijf Soedanese documenten onderbouwen het feit dat u een tijd in Soedan heeft gewoond en daar als vluchteling erkend was. De Eritrese exit permit toont aan dat u een keer terugreisde naar Eritrea. De Eritrese identiteitskaart van uw echtgenote toont haar nationaliteit en persoonsgegevens aan. Uw huwelijksakte toont uw huwelijk aan met uw echtgenote. De Italiaanse en Belgische medische documenten en medicatiedoosjes houden verband met uw medische toestand en tonen aan dat u in Italië kon rekenen op medische hulp en opvolging.” De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Bij gebrek aan enig verweer tegen deze motieven worden deze door de Raad overgenomen.”* Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om deze vaststellingen te weerleggen en toont verder ook niet aan dat hij en zijn ouders heden niet langer over de vluchtelingenstatus zouden beschikken. Waar verzoekers vader ter terechtzitting stelt dat de verblijfsvergunningen van zijn kinderen reeds verstreken zouden zijn, dient te worden vastgesteld dat waar de geldigheidsduur van het aan verzoeker uitgegeven reisdocument ondertussen verlopen is en indien wordt aangenomen dat ook de verblijfsvergunningen verstreken zouden zijn, volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Uit niets kan blijken dat verzoeker niet langer over de vluchtelingenstatus zou beschikken in Italië. Er is geen enkele indicatie dat de internationale beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend in Italië werd ingetrokken of beëindigd. Verzoeker legt geen stukken voor waaruit kan blijken dat de aan hem en zijn ouders in en door Italië toegekende internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. Evenmin zijn er elementen in het rechtsplegingsdossier die hierop wijzen.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker het doelwit was van discriminerende behandeling op grond van racistische en/of xenofobe motieven, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud. Verder kan worden gesteld dat verzoekers vader in het kader van zijn ook namens verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming reeds melding maakte van het racisme waarmee hij en zijn gezin zou geconfronteerd zijn tijdens hun verblijf in Italië. Verder wijst de Raad erop dat waar vluchtelingen van Afrikaanse origine in Italië met racisme en xenofobie kunnen geconfronteerd worden; hoewel ten eerste betreurenswaardig, dit niet als een eigen feit kan worden beschouwd dat een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigt. Zoals hierboven reeds vastgesteld geniet verzoeker reeds internationale bescherming in Italië, net zoals zijn ouders. Indien verzoeker in geval van terugkeer naar Italië er zou geconfronteerd worden met racisme of xenofobie als statushoudster in Italië kan hieruit evenmin blijken dat hij hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. De Raad benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de het in Italië aanwezige racisme en xenofobie dermate ernstig zijn of dermate systematisch dat het niveau van hardheid wordt bereikt om te kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen en statushouders in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Italië. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Italiaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoeker en zijn ouders bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker wijst in het verzoekschrift louter op het bestaan van racisme en xenofobie in Italië maar brengt

geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden. Verder kan uit de verklaringen van verzoekers vader in het kader van zijn procedure niet blijken dat hij bepaalde stappen gezet heeft om de hulp in te roepen van de Italiaanse autoriteiten of andere organisaties tegen de ervaren uitingen van racisme. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoeker en zijn ouders als begunstigden van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekers ouders uiteraard de nodige stappen zetten.

Verzoeker citeert verder nog uit een persartikel over een toestroom van migranten op het eiland Lampedusa en de noodmaatregelen die werden genomen door de Italiaanse regering om aan deze situatie het hoofd te bieden, een persbericht van de Nederlandse Raad van State inzake twee arresten van de Raad van april 2023 waarin werd overdrachtsbesluiten van twee asielzoekers naar Italië werden vernietigd en een persartikel over de reactie van de Nederlandse Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hierop waarin melding wordt gemaakt van de afkondiging van de noodtoestand voor zes maanden in Italië. De Raad kan slechts vaststellen dat deze landeninformatie de situatie van asielzoekers in Italië en rechtspraak van de Nederlandse Raad van State inzake Dublin overdrachten van asielzoekers in 2023 betreft en dit evenmin kan beschouwd worden als eigen feiten die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Deze artikelen betreffen immers niet de situatie van statushouders zoals verzoeker en zijn ouders in Italië en kunnen bijgevolg evenmin de beoordeling in de bestreden beslissing weerleggen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn geboorteakte en Belgische schoolattesten, dient te worden vastgesteld dat de geboorteakte verzoekers identiteit bewijst en dat de schoolattesten betrekking hebben op verzoekers verblijf hier in België en dat deze geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, zoals ook terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. De beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissing wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet van aard zijn om het vermoeden dat zijn rechten als statushouder in Italië (en deze van zijn ouders) gerespecteerd worden te weerleggen en evenmin een indicatie vormen dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen of zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De aangehaalde problemen kunnen niet als eigen feiten worden beschouwd die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen van artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet zijn om deze reden niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord in aanwezigheid van zijn advocaat. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid de eigen feiten die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen uiteen te zetten en de argumenten daartoe kracht bij te zetten, konden nieuwe en/of aanvullende stukken

worden neergelegd en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangevoerd die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003, de artikelen 57/6, 57/6/2 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 4, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X, in zoverre het betrekking heeft op de verzoekende partij, worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak RvV X in zoverre het betrekking heeft op de verzoekende partij.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET